

je na prst svoj prsten. Kod ove svečanosti papa Pavao VI. nosio je na grudima križ što mu ga je predao Ramsay kod susreta u Sikstinskoj kapeli.

Nadbiskupa Ramsaya smatraju čovjekom koji se ne plaši ni neugodnih tema razgovora. On ne taji svoje vlastite nazore o željama koje njegova zajednica upravlja Katoličkoj Crkvi. Kratko prije svoga odlaska za Rim izrazio je svoje uvjerenje da pred ponovnim sjeđinjenjem anglikanska zajednice s Katoličkom Crkvom stoje velike zapreke koje treba odstraniti.

Već dulje vremena postoje dobri odnosi prema katoličkom primasu Engleske Johnu kardinalu Heenanu i apostolskom delegatu u Velikoj Britaniji, nadbiskupu Igino Cardinale. To se vidjelo i po tom što je nadbiskup Ramsay za vrijeme svoga boravka u Rimu kao papin gost stanovao u katoličkom Engleskom Kolegiju.

U završnom komunikeju pokazali su papa Pavao VI i nadbiskup Ramsay novi duh kršćanskog bratstva koji je zapečaćen ovim susretom. »Ovaj susret znači novi odsjek u razvoju međusobnog bratskog odnosa koji se temelji na ljubavi, i novi napredak u iskrenoj težnji da se nadvladaju zapreke koje stoje na putu potpunoj crkvenoj zajednici.«

O. F. C.

80-GODIŠNJICA PATRIJARHE ATENAGORE I.

Svaki katolički vjernik koji se zanima za život Crkve danas poznaje lik i osobu prvog od svih pravoslavnih patrijarha Atenagoru iz Carigrada. Na blagdan Blagovijesti, 25. III o. g. on je slavio svoj osamdeseti rođendan. Može se kazati: cjelokupni kršćanski svijet se njega sjetio toga dana. On je prvorazredna ekumenska ličnost. Mnogima je nepoznato, kako je duboke tragove danas ostavio njegov rad u životu njegovih pravoslavaca kao i drugih kršćanskih crkava, iako je on samo »primas po časti«. On nema jurisdikcije nad pravoslavnim Crkvama izvan malenog opsega njegova patrijarhata. Usprkos ove neznatne »crkvenopolitičke« moći Atenagora je odlučno djelovao na sve pravoslavne Crkve. On je bio prvi koji je pravoslavce uveo — 1948 — u Svjetski Savjet Crkava. Slijedili su ga, iako sa zakašnjenjem, drugi patrijarhati. On je prvi počeo podržavati kontakt s katoličkom Crkvom; drugi su spremni da ga i u tom slijede. Čudimo se kad čitamo da su od patrijarha Atenagore pokrenute sve pravoslavne sinode imale prve sastanke pravoslavnih Crkava poslije toliko stoljeća, na kojima su one odlučile da skupa surađuju i dosta su ostvarile. A ove su pravoslavne Crkve međusobno dugo vremena živjele kao tuđinke jedna pored druge.

Imajući u vidu ovu pozadinu, razumljiva je riječ pravoslavnog profesora Alivisatososa: »Pravoslavlje je u pokretu«. Sada se već ozbiljno govori da će poslije posjeta što ga je učinio engleski primas sv. Ocu Pavlu VI. uskoro slijediti i posjet primasa pravoslavaca. Patrijarh Atenagora I. je rodom Grk, potječe iz Janije u sjeverozapadnoj Grčkoj. G. 1923. bio je biskup u Krfu. G. 1931. počelo je odlučujuće vrijeme, a trajalo je 28 godina, njegova boravka u Sjeđinjenim Državama Amerike, kao nadbiskupa američkih grko-pravoslavaca sa sjedištem u New Yorku. Tamo je on proširio svoj pogled. Široki pogled metropolite svjedoči i to što je taj čovjek pozvan na najvišu stolicu pravoslavlja.

O. F. C.